

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

SANT PISTRINCH.

ERQUE las monedas tenen créu será que 'ls devots las buscan y las veneran. Jo no he vist may una devoció més decidida que la que demostren per aquesta classe de medallas. De tal manera que no desconfio de véure 'l dia menos pensat canonisar al gloriós Sant Pistrinch.

Y per cert que no faltan motius per ferho. Si 's tracta de miracles no 's trobaran gayres sants al Calendari que pugan compararse ab ell.

Sant Pistrinch torna sabis als tontos, graciosos als estrefats, guapos als lletjos, modelos de virtut als viciosos, honorats als lladres y fins sants als pecadors. Sant Pistrinch es un sant universal: lo veneran igualment catòlics, protestants y cismàtics, moros y budhistas, idòlatras y libre-pensadors. Sant Pistrinch es reverenciad en totas las parts del mon.

Son molt lluny—si es que realment han existit may—aquells temps en que 's predicava 'l culte de la pobresa. Desde 'l moment que la humanitat va compondre que 'ls apòstols de aquesta idea lo que procuravan era empobrir al próxim per agabellar ells tota la riquesa, la humanitat entera va restablir de una manera decidida y enérgica 'l culte de Sant Pistrinch.

Dia arribará tal vegada en que aquest culte absorbirá tots los altres y regulará 'ls actes de la vida. La justícia, la rahò y 'l dret se regularán per l' eficacia decisiva de Sant Pistrinch. Y 's veurán exemples per l' istil.

Dos litigants ventilan una qüestió de dret. Avuy cada hù d' ells exposa las sévas rahons ó desplega un gran caudal de astucia, y guanya qui guanya. Donchs temps á venir no 's farà aixis: bastará que cada litigant ensenyi lo que t'è y guanyará 'l que tinga més.

Totas las sentencias anirán encabessadas ab la mateixa fórmula: «En nom de Sant Pistrinch fallo que dech condenar y condemno... etc., etc.»

Ignoro si 'l mon anirà llavors més bè que ara; lo que si casi pot assegurar es que hi haurá molta més franquesa qu' en lo present moment històrich.

De moment, hi ha una cosa que 'm xoca y es la manera desigual ab que Sant Pistrinch reparteix los seus favors, no ja tant sols entre 'ls homes, sino també entre certas comunions unidas estretament per llasos espirituals.

Sense sortir de Barcelona, tenim que mentres un gran agabellador de medallas de Sant Pistrinch ha tingut l' honorada de comprometes á costejar una obra tant costosa com la fatxada de la Catedral, hi ha altres iglesias empenyadas en obras més modestas, que

no podent tirar endavant, están poch menos que amassadas de una próxima quiebra.

Creguin que hi ha dias que llegir lo *Diari de Barcelona* es cosa que fa eternir.

«Catòlics, allarguéu las mans, una limosna pèls pobres frares caputxins de Sarriá que aixis que han tingut llestos los fonaments del convent, han acabat los recursos...»

«Feligresos del barri del poble Sec: miréu que las obras de la nova iglesia de Santa Madrona están paralizadas per falta de diners... Allarguéu las mans... una limosna per terminar aquesta iglesia...»

Y sempre aixis. Sant Pistrinch, gracias á D. Manuel Girona que ha sapigut guanyárseli la voluntat per no sè quants milions de motius, se mostra altament propici á las obras de la Catedral y al mateix temps gira l' espatlla als Caputxins de Sarriá y als feligresos del Poble Sec.

No m' explico 'l motiu de tant extranyas diferencies.

Si al menos existissen avuy varons justos com lo Beato Joseph Oriol que anticipantse al poder omnimodo de aquest culte, sabia transformar los talls de rabe en medallas de Sant Pistrinch!

Pero ro: avuy fins los que rodejan al cap visible de la iglesia catòlica, per estimular la generositat dels fiels, se véuhen obligats á acudir á un sistema semblant al qu' emplea 'l *Banch d' Espanya* quan cambia 'l metàlich ab paper. Lo vicari general de Barcelona acaba de rebre bonos del Jubileo de Lleó XIII que deuen ser repartits entre tots los bisbats d' Espanya. Tenim, donchs, que al Vaticá s' han conferit la facultat d' emetre paper moneda. No tot han de ser medallas; Sant Pistrinch també t'è estampas.

No he tingut lo gust de véure cap bono de aquestos; pero per la relació que 'n fa 'l *Brusi* me 'n formo una idea bastant complerta.

Diu que se semblan als bitllets de Banch, encare que tenen més art y més bellesa: n' hi ha de 10, de 20, de 50, de 100, de 500 y de 1,000 pessetas: están plens de inscripcions religiosas y de alegorias bíblicas que recordan los llibres que veneravan los juheus y tenen escrita la cantitat á que equivalen en moneda italiana, francesa, inglesa, alemana y nort-americana. Sens dupte per un descuit no s' hi ha continuat l' equivalencia en moneda espanyola.

No 's diu si 'ls tals bonos servirán á cambi de misas, sufragis ó altres serveys espirituals.

Seria, á fè molt trist pèl clero, que 's declarés lo curs forós de aquesta especie de paper moneda... ¡Quants capellans, adoradors de Sant Pistrinch dejurarian!... ¡Quants d' ells dirian: —«Paguim, si vol ab cupons del emprèstit turch; pero no 'm pagui ab bonos del Vaticá!»

Y si no serveixen ni per ferse dir una mala missa, ni per ferse cantar una trista absolta, ¿volen ferme 'l favor de dirme perquè serveixen?

¡Gloriós Sant Pistrinch! á tú t' ho demano, tréume de duptes, y prometo gastar las primeras medallas t'èvas que 'm caygan á la mà, per comprar unas estisoras ab qu' esquilar lo clatell dels que 's figuran fer

una obra meritoria adquirint costosament aquestas parodias de bitllets de Banch que no serveixen enterament per res, ni en aquesta vida, ni en l' altra.

P. K.

EN NOM DELS FUMADORS:

ENYOR Camacho.

—¿Qué se li ofereix?
—No es vostè 'l jefe, 'l director que 's cuyda d' aquest tinglado titulat *arriendo del tabaco*?
—Si senyor: ¿qué vol?
—Ja veurá: en primer lloch riurem una mica de vosté.

—¿Y aixó?
—Jo li diré: me 'n rich al veure que 'l principal impugnador, lo qui ab més valentia y copia d' arguments va combatre 'l negoci dels tabacos, s' haja posat al davant de la explotació.

—Senyor mèu... cadascú fa de su capa un sayo.

—Si; y de la sèva formalitat un farsell.

—Jo m' entench y ballo sol.

—Y cobra sol, vol dir.

—Bè... ¿no més per aixó m' ha vingut á veure?

—No senyor: aixó no ha sigut més que una especie de introducció, la sinfonia, com si diguessim.

—Donchs al gra.

—Al gra, millor dit, al tabaco. Apropòsit ¿tè un cigarro per aquí?

—No; no fumo...

—Ja sab lo que 's fa: per xó ha envellit tant.

—¿Vol fer lo favor de seguir?

—¿Ahoñt?

—Vull dir que continúhi y eviti digresions.

—Al moment. Jo, senyor Camacho, soch un bon espanyol en tota la extensió de la paraula. Dich sempre mal del govern, me llevo tart y fumo extraordinariament... ¡Prou que se 'm coneix ab la cara!

—¿Lo qué?

—Que fumo molt. ¿No veu quin color més trist gasto? ¿no veu quinas galdas tant begudas? ¿no sent quina tosseta?

—Potser es tísich.

—¿Cá!

—O potser t'è 'l solitari.

—No está vosté mal solitari! Lo que jo tinch son trenta set anys de fumador, ó lo qu' es igual, trenta set mil canonets d' aquest veneno titulat *tabaco*, al cos.

Perque ha de saber que, á tres puros al dia, cada any vinch á fumar me un miler d' aquestas porquerias estancadas.

—Fins aquí no comprench abont anirà á parar.

—¿Cóm vol dir? ¿fumant? Al cementiri.

—No, home; dich que no comprench lo que tracta de demostrarme.

—Ara ho veurá. La paciència dels fumadors es inagotable, inmensa, eterna. ¡Prou que salta á la vista! En sa vida s' han sublevat ni produhit cap moti. Hi ha hagut insurreccions y *huelgas* de taberners, de cotxeros, de escombriayres... de tot. De fumadors no n' hi ha hagut may. Ja veu que som gent pacífica y morigerada.

—Corrent: ¿que més?

—Mentres lo govern ha tingut lo monopoli del tabaco, 'ls fumadors á pesar de las malas condiciones del género, hem callat com uns morts, sapiguent que las nostras queixas no havian de servir de res. Ni siquiera hem xiulat, perque es alló que diuhen:—Ja pots xiular

si 'l govern no vol beure.—Vosté ha sigut govern y ho sab.

—Prosegueixi.

—Prosegueixi. Acostumats á callar y á fumar arsénich en barras, sense esperansas de millorar may la nostra envenenada situació, la noticia del arrendament dels tabacos pèl Banch d' Espanya ha produhit una impressió immensa en tot lo gremi dels que fem fum.

—Impressió favorable al Banch?

—Favorabilíssima. La lògica es inflexible: pitjor tabaco que 'l d' ara ja no 's pot produhir á no ser que 'l barrejin ab dinamita y restos d' animals mitològichs. ¿Qué hi podém perdre ab lo cambi de monopolisador? Res. ¿Qué hi podém guanyar? Molt.

—Vosté m' halaga!

—No; jo no faig més que advertir-lo ab tota ingenuitat. Crech que ha arribat lo moment de donar una satisfacció cumplidíssima als fumadors espanyols. Lo tabaco que ha venut fins ara 'l govern plé de tronchs, mànechs d' escombras, espinas de bacallá, llapideras, pinyols de datil y cabells de valenciana ó madrilenya, segons la procedencia del crimen, no era tabaco ni res que s' ho semblá.

—Casi bè te rahò.

—Y tal! Per lo mateix, espero que vosté, que se las pega de gran administrador y home serio, farà de manera que 'l públich aprofiti una mica més los diners que malgasta en pacatillas. Lo moment es oportú: á reynat nou, ministres nous: á nou explotador, nou tabaco.

—Perfectament.

—Última observació. Lo govern, venentnos las indecencias que 'ns venia, semblava que tenia 'l caritatiu propòsit de treurens lo vici de fumar...

—Y qué?

—Pues bè: si 'l Banch no 'ns dona més bon tabaco, ja estém tots juramentats, no fumarém mes...

—No?

—No fumarém més que de contrabando.

FANTÀSTICH.

1. Liberal de Madrid, que disfruta de una excelent memoria, ha desenterrat una proposició de lley fetxada 'l dia 8 d' abril de 1869 y suscrita per en Cánovas, en la qual se demanava 'l establiment del servey militar obligatori.

Tenim, donchs, que D. Anton, es un d' aquells polítichs que avuy cobaten lo que ahir defensavan.

Sr. Mañé, prènguin nota y castanya al mónstruo! que no totas han de menjárselas los republicans.

Los búlgaros, que fá molt temps que viuen sense rey, al últim n' eligeixen un, lo príncep Fernando de Coburgo, patrocinat per l' Austria, y per aixó mateix, sens' duple, la Russia 's quadra y crida:—«¡Alto aquí! ¡Atrás paisano!»

La Russia que vá destronar al que hi havia, no admet ara al que eligeixen, de manera que en aquesta partida, quan no fa *jaque al rey*, li dona *mate*.

Si 'ls búlgaros fossen homes, aviat sortirian d' apuros: totas aquestas dificultats se resolen de una manera: quan no hi ha medi d' elegir rey, se proclama la República y en paus ab l' avia.

Es á dir: en paus ab Europa.

Lo príncep Fernando de Coburgo es, segons diuen, un gran ornitólogo, ó com si diguessem un gran aficionat á coleccionar aucells.

Ara m' explico las antipatías de Russia. L' escut de aquell país es un' àliga de dos caps, y naturalment, t'è por que no li empallin.

Tothom sab que Alemania produheix fabulosas cantitats de alcohol amilich, qu' es un verdader veneno. Tothom sab que aquest alcohol entra aquí á Espanya casi sense pagar drets. Tothom sab, en fi, que aquí s' emplea en la fabricació de vins artificials, que paralisan la venta dels vins naturals.

Alemania acaba de adoptar un pensament diabòlich. Mentres grava considerablement lo consum interior del alcohol, concedeix fortas primas á l' exportació de dita sustancia.

No sembla sinó que tracta de conquistar als pobles envenenantlos, gastant ab primas lo qu' en altre cas hauria de gastar ab pólvora.

Y nosaltres qué fem entre tant? En Moret diu que 'ns hi pensarem... qu' estudiará la qüestió.... ¡Romansos!

¡Ah! Ditzós será 'l dia que als grans envenenadors d' Europa no 'ls mirarém may més la cara.

Sembla que 'n Salamanca, un dels dissidents més recalitrants será nombrat Capitá general de Cuba.

Sembla que 'l duch de Tetuan, un' altre dissident dels que més disgustos ha donat al actual govern, será nombrat individuó del consell de Estat.

Hi ha dos maneres de tapar bocas. Las de la premsa de oposició ab una mordassa; las dels busca rahons domèstichs ab un bon crostó de pá.

Al partir lo general Boulanger pèl destino que li ha conferit lo govern de la República, sigué objete de una gran manifestació. Més de 100,000 personas invadirén l' andén de l' estació del ferrocarril d' Orleans; fou desenganxada la locomotora y assaltats los carruatjes, y no semblava sinó que aquella poderosa massa humana tractava de impedir que tinguessin cumpliment las disposicions del govern de la República.

A pesar de que 'ls esforços de certs radicals semblan tendir inconscientment á la dictadura militar, crech que 'l general Boulanger, sabrá mantenirse sempre dintre dels termes del respecte més escrupulos á las instituciones republicanas.

Al menos aquest es lo sentit de la inmensa majoria dels republicans francesos.

La bullanga de Valencia, á propòsit dels consums, com si fos una reguera del pólvora, va estendres per las poblacions més importants de aquella provincia.

A tot arreu van cremar las barracas dels consums... y 'l poble haurá de tornarlas á pagar.

A tot arreu van ferse grans entradas de géneros... que 'l poble pagarà com si haguessen satisfet lo dret de portas.

¡Pobre poble! Ell sempre pert. Ell paga sempre 'ls plats trencats!

A Alcira 'ls civils van fer una descarga, matant á quatre infelissos y causant un número considerable de ferits.

«L' ordre ha quedat rastablert» deya l' endemá 'l govern plé de orgull.

Y podia afegir: «Quatre morts, quatre electors mes á las llistas que votarán sempre ab mí.»

¿Saben tota aquella fieresa de 'n Lopez Dominguez en lo discurs del casino reformista?

Donchs l' endemá mateix va tornarse aygua-poll, porque l' endemá mateix lo nebot del seu oncle se 'n anava á palacio á oferir los seus respectes á la reyna regent.

¡Desgraciad partit lo reformista! Ab l' afany etern de menjars'ho tot, casi sempre al dia següent se menja las amenassas del dia antes.

La Fé tracta de *altasas* als héroes de Cuenca don Alfonso y donya Blanca.

Se compren: l' altura de las cosas es una idea relativa.

Aixis donchs, porque D. Alfonso y D.* Blanca pugan semblar *altasas*, ha de ser molt gran la *baixesa* dels carlins.

Una frase del *Ressuimen*, periòdich reformista:

«Lo trono ha demostrat suficientment que no es obstacle pera res, y que per no serho no ho es ni tant sisquiera per lo mal.»

Y després aquests monárquichs de ocasió s' extranyarán de que 'ls republicans no sostinguém lo trono.

L' ajuntament de Sans tracta de elegir arcalde y no pot: cada vegada que ho intenta la votació queda empadada y la vara per adjudicar.

Una idea. Treure 'l càrrech á pública subasta y confiarla al vehi que 'n dongui més.

L' Ajuntament de Soria ha dimitit porque 'l governador de aquella provincia no ha volgut accedir á que desaparequés certa casa *non sancta*, establerta en cert passatge molt céntrich y en un edifici ahont també existeix un colegi de instrucció primaria.

Vaja, que l' Ajuntament de Soria tant mateix mira molt prim.

En primer lloch, aquella casa, *sancta* ó *non sancta* deurá pagar la seva contribució al ram de higiene, á càrrech del governador... y á véure ¡quí es que arranca una vinya, quan la vinya li dona bona collita?

—Pero ¡y las criaturas que assisteixen al colegi de primera ensenyansa, quins exemples reberán?

Tot lo que vostés vulgan; pero tal vegada 'l governador de Soria es partidari acèrrim de la llibertat d' ensenyansa!

CALMA.

La política adormida, la calor tapant l' alé: fora d' aquestas dos cosas, no hi ha re, no passa re.

Per tot arréu se dispersan los polítichs aixerits, que se 'n va á pendre l' ayre y á aixamplarse 'ls esperits. Madrid, lo ventre d' Espanya, se vuyda ràpidament y entre expressos y trens ómnibus va quedantse sense gent.

Los periòdichs tots descansen sumits en repós tranquil, y omplan las sevas columnas ab noticias pèl istil:

«Avuy marxa 'l senyor H;

»demá se 'n va 'l senyor P;

»ahir van abandonarnos

»los senyors de Q y de T.

»De Sant Sebastia 'ns escriuhen

»que alló 's veu molt animat;

»la gent dorm á la intemperie

»perque tot está llogat.

»La duquesa de tal cosa

»ha obert ja sas reunions;

»al hól del conde X

»s' hi celebran recepcions.

»En Cánovas marxa á Fransa,

»en Martos ja hi ha marxat;

»en Silvela ja va anársen

»aquest dimecres passat...»

La existencia dels polítichs d' aquest venturós país no pot ser pas més distreta, més bonica y més felis.

Al hivern, per matá 'l rato y ferse passá bè 'l fret,

van al Congrés cada tarde y allí dormen un ratet.

Pronuncian quatre discursos,

celebran deu votacions,

parlan de *sport* y de toros,

pujan las contribucions;

y quan la calor ja apunta

y comensan á suhar,

tancan las Còrts, porque diuen

que tenen de descansar.

Y descansen. Lo Cantábrich

está avuy farsit de gent

que ha passat quatre ó sis mesos

traballant heroicament.

Biarritz, Arcachon, Bayona

ab son oreig deleytós,

dónan recreo y frescura

á aquestos treballadors.

Los protectors de la patria,

los que 'ns guian ab sas llums,

y apoyan la *Trasatlántica*,

y 'ns arrendan los consums;

los que 'ns deixan sense un xavo

y 'ns negan los nostres drets,

reposan de sas fatigas...

¡Ay, que reposin, pobrets!

¡Quina vida! Quatre mesos

sense cap perturbació,

libres de la furia horrenda

del partit conservadó.

Quatre mesos de tiberi,

de riure, de passejá,

sense sentir l' oratoria

del flamench antequerá.

Del mar las dolsas onadas

los gronxan plácidament,

y ells hi voltan y revoltan,

entregats á la corrent.

De bon dematí á la platja,

després d' esmorsá á nadar,

á la tarde més onadas

y al vespre altra cop al mar...

Verdaderament espanta

lo calcular desde aquí

las terribles conseqüencias

que tot aixó ha de teni.

Si 'ls banys de mar donan gana

y ara tots s' hi están banyant,

quan tornin per 'llá al octubre...

¡quina gana portarán!

C. GUMÁ.

n altre arrendament en porta. Després del tabaco es molt just qu' en Puigcerver tracti de arrendar las lóterias.

No hi ha més, ó aixó ó crear un nou ministeri separat del de Hisenda, que podria titularse:

«Ministeri dels vicis nacionals.»

Sembla qu' en Becerra ha escrit una carta á tots los seus amichs de Barcelona, recomenantlos que ingresin en lo cassino de D. Francisco de Paula.

Vamos á veure, passém llista: ¡ahont son los amichs de 'n Becerra? ¡No respon ningú?

¡Are hi caich! Aquí de lo que 's tracta es de la fundició del *Circo taurino* ab lo Cassino Constitucional.

—¡Altel! *L. Circo taurino* no es polítich.

—Pero dona *becerradas*.

Ara m' explico perquè al duch de Tetuan ab tot y tenir casi sempre dirigida la proa contra 'l govern, en Sagasta 'l nombra conceller de Estat.
Obra aixís per alló que diuen:
—Del enemich lo consell.

L' encarregat de la pirotecnia celestial ha comés en aquestas últimas tormentas sensibles etzegalladas.
A Lorca no més, vá succehir lo següent:
Un llamp vá calar foch á la iglesia del Carme. Un altre llamp al mateix temps destrossava la porta de la parroquia de Sant Patrici; y per últim un tercer llamp vá calzar á un pobre vidrier qu' estava treballant en la capella de la Verge del Alcázar.
Está vist: qui no vulga pols que no vagi á l' era. Qui no vulga llamps que no vagi á missa.

Un esquerrá anomenat Montilla, ha declarat en un banquet que considerava la monarquia com un accident circumstancial.
Los esquerans sempre 'ls mateixos... no tenen casa propia, viuen á la fonda.
—¿A quina fonda?
—A la que guisan millor.

A Madrid:
—¿Quina calor que fál... Aixó no es viure... No 's pot respirar.—Aquí 'ns hi torrem.
—Home, aixó ray, anéuse'n al Pirineus.
—Sí, prou y 'ls medis de anarhi?
—¿Medis? N' hi trobat un... Ja veurás, arribémnos á véure á n' en Leon y Castillo.

Dit y fet. Lo ministre de la Governació ocupa un aposento plé de aparatos telegráficis y telefónicis: allá passa dia y nit, fins s' hi ha fet fer lo catre. L' home vigila. Está escamat, y no vol de cap manera que un moviment zorrillista puga sorprendre'l.
Los dos fusionistas que han anat á trobarlo li parlan de plans revolucionaris, tramats per allá 'ls Pirineus, y s' ofereixen á anarhi. Ells vigilarán, y al primer sintoma de moviment, advertiran al ministre de la Governació.
Aquest, plé d' agrahiment davant de una proba tant gran de abnegació patriótica, los dona las gracias y 'ls paga 'l viatge.

L' endemá la premsa del partit parla de l' exquisita vigilancia qu' exerceix lo govern en la frontera. Y 'ls fusionistas que á Madrid se morian de calor, van xalantse d' *hótel en hótel*, d' establiment en establiment, de *juerga en juerga*.

De las moltas fábricas de filats qu' existian en Sant Martí de Provencals, á horas d' ara no 'n treballa més que una.
Ja ho vèu, Sr. Moret: *aixo no fila*.

Los igorrotos han visitat las reals caballerissas y las principals dependencias de palacio quedantse ab un pam de boca oberta davant de tanta suntuositat y riquesa.
Es admirable: desde 'ls igorrotos als reformistas, la monarquia produheix sempre 'l mateix efecte: *fa obrir la boca*.

Una nena de quatre anys molt vivaratxa que apenas s' havia mogut may de casa seva, al sortir un dia de aquests al carrer lo primer que 's topa es un capellá.
Y com que no n' havia vist may cap, lo contempla de cap á peu y exclama:
—Mira, mira, un *papá* que s' ha vestit de *mamá*.

En Cánovas ha sortit á pendre ayguas, y per cert que un gran número de sos correligionaris van baixar á l' estació del Nort á despedirlo.
—D. Antón, celebraré que las ayguas li obrin l' apetit.
—¿Y aixó per qué?
—Perque quan á vosté la gana l' aprehi, menjarem tots.
Un sagastí apart:
—(Potser sí que 's figuran que 'ls hi deixarem alguna cosa!... ¡Infelissos!.. ¡Ni las esclofollas!)

El *Correo Catalan* ha publicat una carta relatant lo viatge del rey de las húngaras per l' América del Sur. L' autor de la carta cada vegada que 's refereix á aquest personatge li diu Lo Senyor.
«Lo Senyor ha rebut tal ó qual invitació... Lo Senyor ha quedat sumament agrahit... Lo Senyor ha visitat tal ó qual poble... Lo Senyor ha regresat á la capital... Y Senyor va y Senyor ve.»
Un que sent llegir aquesta carta:
—Ja ho diu lo ditxo: de porch y de senyor se 'n ha de venir de mena.

Lo general Daban entra resoltament en lo partit conservador.
—¿Y li diuen Dabán?
Home jo seria més franch: jo li diria *darrera*.

Lo govern italiá havia decidit no pendre part en l' Exposició Universal convocada á Paris per 1889 primer centenari de la Revolució francesa.
Y aixó que si hi ha una nació que ha rebut beneficis de aquella gran Revolució que va proclamar los drets del home, aquesta nació es Italia.
Afortunadament los governs proposan y 'ls pobles disposan. Los italians acaban de obrir una suscripció pública per concorre á la citada Exposició, y es de creure que 'ls italians, pesi ó no pesi al govern, hi farán un paper lluhidíssim.
De lo qual resulta que si l' Exposició de 1889 no es la dels governs, será l' Exposició dels pobles.

Los elements més exaltats de la vehina República francesa atacavan injustament al govern oportunista, atribuintli connivencias ab los monárquichs de la Cámara.
Pero com la veritat sempre sura, acaba de posarse de relleu lo sentit altament democrátich del govern que presideix Mr. Rouvier.

Pretenian los monárquichs que 'ls seminaristas y novicis quedessen exempts del servey de las armas.
Lo govern s' ha oposat enérgicament á tant absurda pretensió, y la Cámara ha votat qu' en lo deber de servir á la patria, no podia haverhi distincions.
Los novicis y 'ls seminaristas quan tingan l' edat, agafarán lo fusell, com tot fill de pare, y cap al quartel falta gent.
Y si s' enamoran de alguna cantinera ó de alguna patrona y penjan los hàbits á la figuera, ¡qué diablel millor per ells.

Una familia se 'n anat á passar l' istiu á fora, y com que de calor ne fa 'l mateix al camp que á la ciutat, resulta que tots comensan á anyorar Barcelona.
—Ves surt á l' hora del sol, si t' hi atreveixes, diu la senyora.
—Jo me 'n guardaré prou... A Barcelona al menos un tè la sombra de las casas del davant.

Está celebrantse un dinar de boda.
De cop la núvia 's torna tota roja:
—¿Qué tens? li pregunta 'l seu marit?
—Ay mira, respon ella ab veu baixa: mentres tallava un tros de badella, m' ha saltat del plat y m' ha caygut á terra.
—¿Y qué?
—Teniu, aixó es asquerós: una pussa á l' escudella.
La mestressa ab molta flemma:
—Ay tonto: una menos al llit.

En un hostal, un dia vaig sentir la següent conversa:
—Mestressa, cridava un hoste desde la taula de menjar.
—¿Qué hi há?
—Teniu, aixó es asquerós: una pussa á l' escudella.
La mestressa ab molta flemma:
—Ay tonto: una menos al llit.

Entre pagesas.
—Mira, iú, demá es lo sant del meu Quico.
—Me 'n alegro.
—¿Quin xicot en Quico! Es un bé: m' estlma com un ase y crech que per mi fora capás de fer qualsevol animajada. ¿Qué li regalarias si t' trobavas al meu puesto?
—Unas esmorrallas.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-ni-co-mi*.
2. ANAGRAMA.—*Capsa-Capas*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo moro Benani*.
4. ROMBO
C
CAN
CANEM
CANOVAS
NEVAR
MAR
S

5. GEROGLÍFICH.—*Com mes comas menos punts*.
Han endevinat todas las soluciones, los ciutadans Quimet, J. P. Belluguet, Ex-Mistaire y Joaquím Sauri; 4, Xicot com cal, Manelet del Contra baix y Rectilineo barceloni; 3, E. Andreu y Costa y Pepet de la Sal y 2 no mes, Pep de V., y Leandro y Matilde.

XARADA.
Si treus la segona lletra de la primera, y sabs un xich de aritmética sens gran fatlera veurás que 't dona cinch vegadas la suma de la segona:
Lector meu, si acás ets tot, te tindran per bon xicot.

ANAGRAMA.
Jo vaig escriure joh total! una hermosa poesia, y á la filla de 'n Pascual un tot vaig llegirne un dia Mes com es mal educada, sentint versos tant hermosos, tot la vista amohinada y tira uns tots asquerosos.

TRENCA-CLOSCAS.
BENET CUITA Á MEDIR.
Formar ab aquestas llettras lo títol concedit á una certa autoritat molt ferolera.

CONVERSA.
—No compri sebas, tia, avuy.
—¿Y aixó, per qué?
—Massa 'n tenim per més de un mes ab las que han portat.
—¿Qui las ha portadas?
—Qui vol que siga: jo mateix li he dit.

GEROGLÍFICH.
X
VIII
K L I
ar
t t t t.
CANDOR SOLAMI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pep de V., E. Teixidó, R. Miró, Pepet de la Sal, Pastoret del Montsant, Nyicris, Camilo Kleks, J. P. Belluguet, Tranquil de Reus, A. Palleja, Pau dels bastos, A. Novas, Ramon de Masquefa, Embolica closcas, J. D. Taberner, Xicot com cal, y Manelet del Contrabaix: *Lo que 'ns envian no 'ns serveix*.
Ciutadans A. Gibert, Galifardeu, E. Andreu y Costa, R. Colomer, Rectilineo Mataroni, Saldoni de Valcarca, Un Moro, Vocal del Progrés de Reus, Noy Cabó, Pepino de Gracia, Un Sarraenlech, D. Barrina y Cubinya, Cubana Tronada, Joaquím Sauri, Capella Prehistóric, F. Sardinat, Pau Matallops, Pepet del fil, Sach de veri, A. Trinidad, Tacay, Quimet T., M. Bernat Xinxola y A. Gibert: *Inventarém alguna cosa de lo que 'ns remeten*.
Ciutada Pallaringas: No pot aprofitarse més que una cantarella: lo pensament de la poesia es molt gastat.—Un reusense: L' article está bé y procurarém publicarlo.—Vocal del Progrés de Reus: Envihi lo que li sembli: si está bé, ho publicarem.—J. M. Bernis: Lo mateix li dihem a vosté: respecte a lo rebut mirarem de complaure'l.—Samuel del Palau: Publicarem los epigramas.—A. Garcia: A la primera ocasió 'l complaurém.—S. Nuñez Bey: Va bé.—Noy de la mare: Tambe va bé 'l sonet; pero es tant dur...—Un Cataléptic: L' article va bé; las cantarelles no tant.—Enriquet del Vi: Al revés vosté; l' article es llarch y difus, lo que va bé son los epigramas.—Antonet quim: Ho aprofitarem tot.—J. Starsa: Lo de aquesta semana no fila.—R. Roura: Es incorrecte, llarch y no respon al genero del periódich.—Elecxeax Coma: Gracias per l' advertencia.—P. Colpk: Rebut lo dibuix: lo passarem al dibuixant per si vol aprofitarlo, lo qual no li assegurem.

Medicaments del Doctor WOOM

AIXEROP LACTÍFICH

Per aumentar la cantitat y calitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

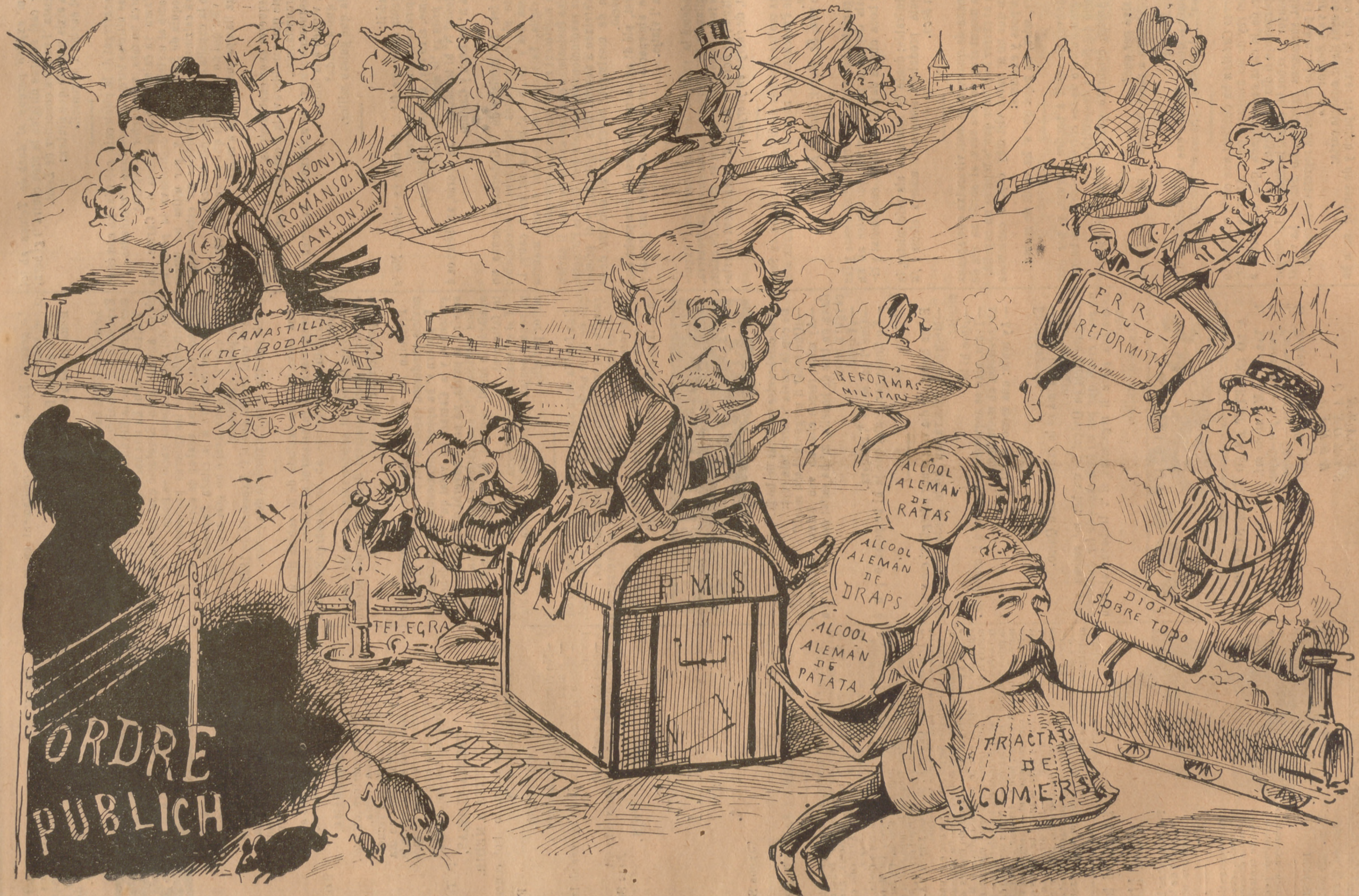
Aixerop anti-diarreichestomacal, pera curar tota classe de diarreas y afeccions de ventrell.

Aixerop pectoral, per combatre afeccions del pit.

DEPÓSIT:
Dr. GENEER
Petritxol, 2, Aixeroperia.

LOPEZ. Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOS QUE 'S QUEDAN Y 'LS QUE SE 'N VAN.

Los uns á pendre la fresca;
y 'ls altres per por de gresca
de Madrid no mouhen peu,

Per més que se 'n van alegres,
tots veuhen núvols molt negres
per la part del Pirinéu.